–⏑–⏑–⏑

Орачът

~~Хайд~~е хя, тегли се, Сивчо хайде карай Сивчо
нивата е дълга (по поле за оран) нива е протяжна,
рано да издълбим
о земята влажна.
Зора хубавенка
на небето свѣтка,
слънце се подава
[illegible]
зад гора изгрява
Весело на оран
хя, мъкни се Сивчо (по-потегляй Сивчо)
из съм, друже с тебе
слуга и стопанин
Весело си тътри (тътне)
~~влачат~~
~~плуг~~ ралото и влакът
Стягам си колата
насипвам
пълня си зърната
Весело на гумно
гледам на купищѣ
върха и отвявам…
Ех та
~~Карай~~, карай Сивчо
рано гий със е
~~Утре щом рано~~ Сивча
~~нива~~ първо рано щем
~~Ще се отвърем нива~~ нива
Сготвищем на зрънце
~~топла~~, свеча молка
ще ги ~~втопи~~, ~~въкърми~~
майчица земица
ще поникне, Сивчо,
в' полечо тревица
трева ще изникне
и клас ще завърже
ще зрѣй ще се ~~[illegible]~~ гизви
Все в' злачни трѣпти
тук ще сърпа забляска
коси ще зазвънкат (стряскат)
сладка ще почивка
връз сноп да бъде
хайде карай Сивчо,
аз ще тѐ нахраня
и напоя с' бистра
изворна водица
Със тиха походка
ще Доря, добря
Наплоди ми, боже
хлѣб, жито доволен

—о—

?

Горкана си какво време настана
какви бѣди, какво бескрайно зло
подбедри са оназѝ веща ръка
България в робство за кучешко тегло
Къдѣ е днес желаната свобода
Би що бѣ толкоз радост и възторг,
За туй ли, за да тегли пак народа
под нов нечужд ~~ярем~~ жесток и строг.
За туй ли юнаци гинаха и мряха
За туй ли толкоз кръвье са проля
За туй ли толкоз хората страдаха
За да испаднат днес ёщ по на зле
Защо ли бѣхя боеве, побѣди
Отиде всичко, всичко насила
и пак (за) народът врат мирно подведе

~~рано пий~~ полечо
предорацем рано
с' сивча пий полечко
~~на зрънцата молка~~
~~пейка~~ ще приготвим топла
на зрънцата молка
и в ново робство затилѣ
Поцѣло сичко пак да са свърши
наново робство но в синджир
и не народът само нѣкой търши
в' поробощенье свобода, мир